

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

60. årgang

13. februar 2017

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2017/C 046/01 Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* 1

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2017/C 046/02 Sag C-492/14: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 29. september 2016 — Essent Belgium NV mod Vlaams Gewest, Inter Energia m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel — Belgien) (Præjudiciel forelæggelse — regionale forskrifter, der fastsætter vederlagsfri distribution via de systemer, der er beliggende i den pågældende region, af elektricitet produceret fra vedvarende energikilder — sondring på grundlag af, hvor den grønne elektricitet kommer fra — artikel 28 EF og 30 EF — frie varebevægelser — direktiv 2001/77/EF — artikel 3 og 4 — nationale støttemekanismer til produktion af grøn energi — direktiv 2003/54/EF — artikel 3 og 20 — direktiv 96/92/EF — artikel 3 og 16 — det indre marked for elektricitet — adgang til distributionssystemer på ikke-diskriminerende tariffbetingelser — offentlige serviceforpligtelser — manglende proportionalitet) 2

2017/C 046/03 Sag C-171/15: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 14. december 2016 — Connexion Taxi Services BV mod Staat der Nederlanden, Transvision BV, Rotterdamse Mobiliteit Centrale RMC BV og Zorgvervoercentrale Nederland BV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hooge Raad der Nederlanden — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse — offentlige tjenesteydelsesaftaler — direktiv 2004/18/EF — artikel 45, stk. 2 — ansøgerens eller tilbudsgiverens personlige forhold — fakultative udelukkelsesgrunde — alvorlig fejl i forbindelse med udøvelsen af et erhverv — national bestemmelse, der fastsætter en konkret undersøgelse i hver enkelt sag under anvendelse af proportionalitetsprincippet — de ordregivende myndigheders afgørelser — direktiv 89/665/EØF — domstolskontrol) 3

2017/C 046/04	Sag C-238/15: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 14. december 2016 — Maria do Céu Bragança Linares Verruga, Jacinto Manuel Sousa Verruga og André Angelo Linares Verruga mod Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal administratif — Luxembourg) (Præjudiciel forelæggelse — fri bevægelighed for personer — ligebehandling — sociale fordele — forordning (EU) nr. 492/2011 — artikel 7, stk. 2 — økonomisk støtte til videregående uddannelse — betingelse for de studerende, der ikke er bosiddende på den pågældende medlemsstats område, om at være børn af arbejdstagere, som har haft lønnet beskæftigelse eller har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i denne medlemsstat i en uafbrudt periode på mindst fem år — indirekte forskelsbehandling — begrundelse — mål om at øge andelen af bosiddende personer, som har afsluttet en videregående uddannelse — egnet karakter — proportionalitet)	4
2017/C 046/05	Sag C-256/15: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 15. december 2016 — Drago Nemec mod Republika Slovenija (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vrhovno sodišče Republike Slovenije — Slovenien) (Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2000/35/EF — bekæmpelse af forsinket betaling — Domstolens kompetence — transaktion indgået inden Republikken Sloveniens tiltrædelse af Den Europæiske Union — anvendelsesområde — begrebet »handelstransaktioner« — begrebet »virksomhed« — maksimalt morarentebeløb)	4
2017/C 046/06	Sag C-378/15: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 14. december 2016 — Mercedes Benz Italia SpA mod Agenzia delle Entrate Direzione Provinciale Roma 3 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Commissione Tributaria Regionale di Roma — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — skatter og afgifter — merværdiafgift — direktiv 77/388/EØF — artikel 17, stk. 5, tredje afsnit, litra d) — anvendelsesområde — anvendelse af en pro rata-sats for fradraget på den merværdiafgift, som er blevet pålagt erhvervsens af samtlige goder og tjenesteydelser, der anvendes af en afgiftspligtig person — bitransaktioner — anvendelse af omsætningen som indicium)	5
2017/C 046/07	Forenede sager C-401/15 og C-403/15: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 15. december 2016 — Noémie Depesme, Saïd Kerrou (C-401/15), Adrien Kauffmann (C-402/15) og Maxime Lefort (C-403/15) mod Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour administrative — Luxembourg) (Præjudiciel forelæggelse — fri bevægelighed for personer — arbejdstageres rettigheder — ligebehandling — sociale fordele — økonomisk støtte til gennemførelse af videregående uddannelse — krav om slægtskab — begrebet »barn« — ægtefællens eller den registrerede partners barn — bidrag til dette barns forsørgelse)	6
2017/C 046/08	Sag C-558/15: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 15. december — Alberto José Vieira de Azevedo m. fl. mod CED Portugal Unipessoal, Lda og Instituto de Seguros de Portugal — Fundo de Garantia Automóvel (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal da Relação do Porto — Portugal) (Præjudiciel forelæggelse — ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse — direktiv 2000/26/EF — artikel 4, stk. 5 — forsikringselskab — skadebehandlingsrepræsentant — tilstrækkelig bemyndigelse til repræsentation — sagsanlæg ved domstolene)	7
2017/C 046/09	Sag C-577/15 P: Domstolens dom (Første Afdeling) af 14. december 2016 — SV Capital OÜ mod Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) og Europa-Kommissionen (Appel — anmodning om indledning af undersøgelse af de estiske og finske tilsynsmyndigheder — afgørelse fra Den Europæiske Tilsynsmyndighed (EBA) — afgørelse fra klagenævnet for de europæiske tilsynsmyndigheder — forordning (EU) nr. 1093/2010 — artikel 17 og 60 — klagenævnet — søgsmålsfrist — undskyldelig fejl)	7
2017/C 046/10	Sag C-644/15 P: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 15. december 2016 — Ungarn mod Europa-Kommissionen (Appel — forordning (EF) nr. 1234/2007 — fælles markedsordning for landbrugsprodukter — frugt- og grøntsagssektoren — artikel 103e — national finansiel støtte ydet til producentorganisationer i frugt- og grøntsagssektoren — forordning (EF) nr. 1580/2007 — artikel 97 — Kommissionens afgørelse vedrørende Den Europæiske Unions refusion af national finansiel støtte, som Ungarn har tildelt producentorganisationerne)	8

2017/C 046/11	Sag C-667/15: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 15. december 2016 — Loterie Nationale — Nationale Loterij NV van publiek recht mod Paul Adriaensen, Werner De Kesel og The Right Frequency VZW (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hof van beroep te Antwerpen — Belgien) (Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2005/29/EF — virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne — vildledende handelspraksis — salgsfremmende pyramideordning — vederlag, der betales af nye deltagere, og kompensation, der modtages af eksisterende deltagere — indirekte finansiel sammenhæng)	8
2017/C 046/12	Sag C-700/15: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 15. december 2016 — LEK Farmaceutvska Družba d. d. mod Republikken Slovenien (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vrhovno sodišče Republike Slovenije — Slovenien) (Præjudiciel forelæggelse — kombineret nomenklatur — klassificering af varer — kosttilskud henhørende under pos. 2106 — en aktiv ingrediens som den væsentlige bestanddel — eventuel tarifiering i den kombinerede nomenklatures kapitel 30 — markedsføring og salg af produkterne som lægemidler)	9
2017/C 046/13	Sag C-412/16 P: Appel iværksat den 27. juli 2016 af Ice Mountain Ibiza, S.L. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 25. maj 2016 i sag T-5/15, Ice Mountain Ibiza mod EUIPO — Marbella Atlantic Ocean Club (ocean beach club ibiza)	10
2017/C 046/14	Sag C-413/16 P: Appel iværksat den 27. juli 2016 af Ice Mountain Ibiza, S.L. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 25. maj 2016 i sag T-6/15, Ice Mountain Ibiza mod EUIPO — Marbella Atlantic Ocean Club (ocean ibiza)	11
2017/C 046/15	Sag C-554/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 31. oktober 2016 — EP Agrarhandel GmbH mod Bundesminister für Land-, Forst-, Umwelt und Wasserwirtschaft	12
2017/C 046/16	Sag C-562/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 7. november 2016 — Peter Roßnagel og Alexandre Schröter mod TUifly GmbH	13
2017/C 046/17	Sag C-585/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarien) den 18. november 2016 — Serin Alheto mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite	14
2017/C 046/18	Sag C-621/16 P: Appel iværksat den 25. november 2016 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 15. september 2016 i de forenede sager T-353/14 og T-17/15, Italien mod Kommissionen	16
2017/C 046/19	Sag C-633/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sø- og Handelsretten (Danmark) den 7. december 2016, Ernst & Young P/S mod Konkurrencerådet	17
2017/C 046/20	Sag C-636/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado Contencioso-Administrativo de Pamplona (Spanien) den 9. december 2016 — Wilber López Pastuzano mod Delegación del Gobierno Central de Navarra	18
Retten		
2017/C 046/21	Sag T-713/14: Rettens dom af 13. december 2016 — IPSO mod ECB (ECB — ECB's ansatte — vikaransatte — begrænsning af den maksimale varighed af den periode, hvori en og samme vikaransat kan udføre arbejde — annulationssøgsmål — anfægtelig retsakt — umiddelbart og individuelt berørt — søgsmålsinteresse — søgsmålsfrist — antagelse til realitetsbehandling — manglende information og høring af den sagsøgende fagforening — ansvar uden for kontraktforhold)	19
2017/C 046/22	Sag T-833/16: Sag anlagt den 28. november 2016 — Karp mod Parlamentet	19

2017/C 046/23	Sag T-858/16: Sag anlagt den 6. december 2016 — Dow Corning og Dow Corning Europe mod Kommissionen	20
2017/C 046/24	Sag T-867/16: Sag anlagt den 5. december 2016 — Nomacorc mod Kommissionen	21
2017/C 046/25	Sag T-874/16: Sag anlagt den 9. december 2016 — RA mod Revisionsretten	22
2017/C 046/26	Sag T-875/16: Sag anlagt den 12. december 2016 — Falcon Technologies International mod Kommissionen	23
2017/C 046/27	Sag T-881/16: Sag anlagt den 14. december 2016 — HJ mod EMA	24
2017/C 046/28	Sag T-882/16: Sag anlagt den 15. december 2016 — Sipral World mod EUIPO — La Dolfina (DOLFINA)	25
2017/C 046/29	Sag T-893/16: Sag anlagt den 19. december 2016 — Xiaomi mod EUIPO — Apple (MI PAD)	26
2017/C 046/30	Sag T-894/16: Sag anlagt den 19. december 2016 — Air France mod Kommissionen	26
2017/C 046/31	Sag T-895/16: Sag anlagt den 13. december 2016 — Toontrack Music mod EUIPO (SUPERIOR DRUMMER)	27
2017/C 046/32	Sag T-908/16: Sag anlagt den 20. december 2016 — Starbucks (HK) mod EUIPO — Now Wireless (nowwireless)	28
2017/C 046/33	Sag T-916/16: Sag anlagt den 28. december 2016 — Winkler mod Kommissionen	28

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*

(2017/C 046/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 38 af 6.2.2017

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 30 af 30.1.2017

EUT C 22 af 23.1.2017

EUT C 14 af 16.1.2017

EUT C 6 af 9.1.2017

EUT C 475 af 19.12.2016

EUT C 462 af 12.12.2016

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 29. september 2016 — Essent Belgium NV mod Vlaams Gewest, Inter Energa m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel — Belgien)

(Sag C-492/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — regionale forskrifter, der fastsætter vederlagsfri distribution via de systemer, der er beliggende i den pågældende region, af elektricitet produceret fra vedvarende energikilder — sondring på grundlag af, hvor den grønne elektricitet kommer fra — artikel 28 EF og 30 EF — frie varebevægelser — direktiv 2001/77/EF — artikel 3 og 4 — nationale støttemekanismer til produktion af grøn energi — direktiv 2003/54/EF — artikel 3 og 20 — direktiv 96/92/EF — artikel 3 og 16 — det indre marked for elektricitet — adgang til distributionssystemer på ikke-diskriminerende tarifbetingelser — offentlige serviceforpligtelser — manglende proportionalitet)

(2017/C 046/02)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Essent Belgium NV

Sagsøgte: Vlaams Gewest, Inter Energa, IVEG, Infrac West, Provinciale Brabantse Energiemaatschappij CVBA (PBE) og Vlaamse Regulator van de Electriciteits en Gasmarkt (VREG)

Konklusion

Bestemmelserne i artikel 28 EF og 30 EF, sammenholdt med artikel 3, stk. 2 og 8, og artikel 20, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/54/EF af 26. juni 2003 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 96/92/EF, artikel 3, stk. 2 og 3, og artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet samt artikel 3 og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/77/EF af 27. september 2001 om fremme af elektricitet produceret fra vedvarende energikilder inden for det indre marked for elektricitet skal fortolkes således, at de er til hinder for forskrifter såsom besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 28 september 2001 (den flamske regerings bekendtgørelse om ændring af den flamske regerings bekendtgørelse af 28.9.2001) af 4. april 2003 og besluit van de Vlaamse regering inzake de bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen (den flamske regerings bekendtgørelse om fremme af produktionen af elektricitet fra vedvarende energikilder) af 5. marts 2004, som fastsætter en

ordning med vederlagsfri distribution af grøn elektricitet via de distributionssystemer, der er beliggende i den omhandlede region, samtidig med at den begrænser adgangen til denne ordning til for så vidt angår den første bekendtgørelse kun at omfatte den grønne elektricitet, der direkte tilføres de nævnte distributionssystemer af produktionsanlæg, og til for så vidt angår den anden bekendtgørelse kun at omfatte den grønne elektricitet, som sådanne anlæg direkte tilfører distributionssystemer, der er beliggende i den medlemsstat, som nævnte region tilhører.

⁽¹⁾ EUT C 34 af 2.2.2015.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 14. december 2016 — Connexion Taxi Services BV mod Staat der Nederlanden, Transvision BV, Rotterdamse Mobiliteit Centrale RMC BV og Zorgvervoercentrale Nederland BV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hooge Raad der Nederlanden — Nederlandene)

(Sag C-171/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — offentlige tjenesteydelsesaftaler — direktiv 2004/18/EF — artikel 45, stk. 2 — ansøgerens eller tilbudsgiverens personlige forhold — fakultative udelukkelsesgrunde — alvorlig fejl i forbindelse med udøvelsen af et erhverv — national bestemmelse, der fastsætter en konkret undersøgelse i hver enkelt sag under anvendelse af proportionalitetsprincippet — de ordregivende myndigheders afgørelser — direktiv 89/665/EØF — domstolskontrol)

(2017/C 046/03)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hooge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Connexion Taxi Services BV

Sagsøgt: Staat der Nederlanden, Transvision BV, Rotterdamse Mobiliteit Centrale RMC BV og Zorgvervoercentrale Nederland BV

Konklusion

- 1) EU-retten, særligt artikel 45, stk. 2, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter er ikke til hinder for, at en ordregivende myndighed efter en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede er forpligtet til under anvendelse af proportionalitetsprincippet at efterprøve, om en ansøger, der har begået en alvorlig fejl i forbindelse med udøvelsen af sit erhverv, faktisk skal udelukkes.
- 2) Bestemmelserne i direktiv 2004/18, og navnlig artikel 2 i dette direktiv og punkt 17 i bilag VII A hertil, sammenholdt med ligebehandlingsprincippet og gennemsigtighedsforpligtelsen, der følger heraf, skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en ordregivende myndighed beslutter at tildel en offentlig kontrakt til en tilbudsgiver, der har begået en alvorlig fejl i forbindelse med udøvelsen af sit erhverv, med den begrundelse, at en udelukkelse af denne tilbudsgiver fra udbudsproceduren ville være i strid med proportionalitetsprincippet, mens det fremgår af udbudsbetingelserne vedrørende denne kontrakt, at en tilbudsgiver, der har begået en alvorlig fejl i forbindelse med udøvelsen af sit erhverv, nødvendigvis skal udelukkes, uden at den forholdsmæssige karakter af denne sanktion skal tages i betragtning.

⁽¹⁾ EUT C 213 af 29.06.2015.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 14. december 2016 — Maria do Céu Bragança Linares Verruga, Jacinto Manuel Sousa Verruga og André Angelo Linares Verruga mod Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal administratif — Luxembourg)

(Sag C-238/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — fri bevægelighed for personer — ligebehandling — sociale fordele — forordning (EU) nr. 492/2011 — artikel 7, stk. 2 — økonomisk støtte til videregående uddannelse — betingelse for de studerende, der ikke er bosiddende på den pågældende medlemsstats område, om at være børn af arbejdstagere, som har haft lønnet beskæftigelse eller har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i denne medlemsstat i en uafbrudt periode på mindst fem år — indirekte forskelsbehandling — begrundelse — mål om at øge andelen af bosiddende personer, som har afsluttet en videregående uddannelse — egnet karakter — proportionalitet)

(2017/C 046/04)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal administratif

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Maria do Céu Bragança Linares Verruga, Jacinto Manuel Sousa Verruga og André Angelo Linares Verruga

Sagsøgt: Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche

Konklusion

Artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter tildelingen af økonomisk støtte til videregående uddannelse til ikke-bosiddende studerende — med henblik på at søge at øge andelen af bosiddende personer, der har afsluttet en videregående uddannelse — gøres betinget af, at mindst den ene af disse studerendes forældre har arbejdet i denne medlemsstat i en uafbrudt periode på mindst fem år på tidspunktet for ansøgningen om økonomisk støtte, mens en sådan betingelse ikke er fastsat over for de studerende, der er bosiddende på den nævnte medlemsstats område.

⁽¹⁾ EUT C 254 af 3.8.2015.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 15. december 2016 — Drago Nemec mod Republika Slovenija (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vrhovno sodišče Republike Slovenije — Slovenien)

(Sag C-256/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2000/35/EF — bekæmpelse af forsinket betaling — Domstolens kompetence — transaktion indgået inden Republikken Sloveniens tiltrædelse af Den Europæiske Union — anvendelsesområde — begrebet »handelstransaktioner« — begrebet »virksomhed« — maksimalt morarentebeløb)

(2017/C 046/05)

Processprog: slovensk

Den forelæggende ret

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Drago Nemec

Sagsøgt: Republika Slovenija

Konklusion

- 1) Artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/35/EF af 29. juni 2000 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner skal fortolkes således, at en fysisk person, der er indehaver af en tilladelse til at udøve virksomhed som selvstændig håndværker, skal anses for at være en »virksomhed« som omhandlet i denne bestemmelse, og den transaktion, som den pågældende har indgået, som en »handelstransaktion« som omhandlet i samme bestemmelse, såfremt denne transaktion, selv om den ikke vedrører en aktivitet, der er omfattet af den nævnte tilladelse, indgår i udøvelsen af en struktureret, stabil og selvstændig økonomisk eller erhvervsmæssig aktivitet, hvilket det under hensyn til samtlige omstændigheder i sagen tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.
- 2) Direktiv 2000/35 skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for en national lovgivning såsom artikel 376 Obligacijski zakonik (lov om forpligtelser), som fastsætter, at der ikke længere påløber morarenter, når beløbet for morarenter, der skyldes, men som ikke er betalt, når op på samme beløb som hovedstolsbeløbet.

⁽¹⁾ EUT C 302 af 14.9.2015.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 14. december 2016 — Mercedes Benz Italia SpA mod Agenzia delle Entrate Direzione Provinciale Roma 3 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Commissione Tributaria Regionale di Roma — Italien)

(Sag C-378/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — skatter og afgifter — merværdiafgift — direktiv 77/388/EØF — artikel 17, stk. 5, tredje afsnit, litra d) — anvendelsesområde — anvendelse af en pro rata-sats for fradraget på den merværdiafgift, som er blevet pålagt erhvervelsen af samtlige goder og tjenesteydelser, der anvendes af en afgiftspligtig person — bitransaktioner — anvendelse af omsætningen som indicium)

(2017/C 046/06)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Commissione Tributaria Regionale di Roma

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Mercedes Benz Italia SpA

Sagsøgt: Agenzia delle Entrate Direzione Provinciale Roma 3

Konklusion

Artikel 17, stk. 5, tredje afsnit, litra d), og artikel 19 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning og praksis som de i hovedsagen omhandlede, der pålægger en afgiftspligtig person:

— at anvende en omsætningsbaseret pro rata-sats for fradraget på samtlige goder og tjenesteydelser, som denne har erhvervet, uden at fastsætte en beregningsmetode, der er baseret på, hvilke enkelte erhvervede goder og tjenesteydelser der er tale om, og den faktiske anvendelse heraf, og som på objektiv måde afspejler den faktiske andel af omkostningerne, der kan henføres til hver afgiftspligtig eller afgiftsfritaget virksomhed, og

— at henviser til sammensætningen af vedkommendes omsætning for at fastlægge, hvilke transaktioner der kan kvalificeres som »bitransaktioner«, for så vidt som vurderingen heraf tillige tager hensyn til forholdet mellem disse transaktioner og den afgiftspligtige persons afgiftspligtige aktiviteter samt i givet fald til den anvendelse af merværdiafgiftspligtige goder og tjenesteydelser, som disse aktiviteter indebærer.

⁽¹⁾ EUT C 337 af 12.10.2015.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 15. december 2016 — Noémie Depesme, Saïd Kerrou (C-401/15), Adrien Kauffmann (C-402/15) og Maxime Lefort (C-403/15) mod Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour administrative — Luxembourg)

(Forenede sager C-401/15 og C-403/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — fri bevægelighed for personer — arbejdstageres rettigheder — ligebehandling — sociale fordele — økonomisk støtte til gennemførelse af videregående uddannelse — krav om slægtskab — begrebet »barn« — ægtefællens eller den registrerede partners barn — bidrag til dette barns forsørgelse)

(2017/C 046/07)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour administrative

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Noémie Depesme, Saïd Kerrou (C-401/15), Adrien Kauffmann (C-402/15) og Maxime Lefort (C-403/15)

Sagsøgt: Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche

Konklusion

Artikel 45 TEUF og artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen skal fortolkes således, at der ved barn af en grænsearbejder, som indirekte kan nyde godt af de sociale fordele, der er omhandlet i sidstnævnte bestemmelse, såsom den studiestøtte, som en medlemsstat tildeler børnene af de arbejdstagere, der udøver eller har udøvet deres aktiviteter i denne stat, ikke kun skal forstås et barn, der har et slægtskabsforhold med denne arbejdstager, men også et barn af den nævnte arbejdstagers ægtefælle eller registrerede partner, når sidstnævnte forsørger dette barn. Dette sidstnævnte krav følger af faktiske forhold, som det tilkommer administrationen og i givet fald de nationale retter at vurdere, uden at det er nødvendigt, at disse fastslår, hvad der er grunden til dette bidrag, eller anslår den nøjagtige størrelse deraf.

⁽¹⁾ EUT C 302 af 14.9.2015.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 15. december — Alberto José Vieira de Azevedo m.fl. mod CED Portugal Unipessoal, Lda og Instituto de Seguros de Portugal — Fundo de Garantia Automóvel (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal da Relação do Porto — Portugal)

(Sag C-558/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse — direktiv 2000/26/EF — artikel 4, stk. 5 — forsikringsselskab — skadebehandlingsrepræsentant — tilstrækkelig bemyndigelse til repræsentation — sagsanlæg ved domstolene)

(2017/C 046/08)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal da Relação do Porto

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Alberto José Vieira de Azevedo, Maria da Conceição Ferreira da Silva, Carlos Manuel Ferreira Alves, Rui Dinis Ferreira Alves og Vítor José Ferreira Alves

Sagsøgte: CED Portugal Unipessoal Lda og Instituto de Seguros de Portugal — Fundo de Garantia Automóvel

Procesdeltager: Instituto de Seguros de Portugal — Fundo de Acidentes de Trabalho

Konklusion

Artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005, skal fortolkes således, at den ikke forpligter medlemsstaterne til at foreskrive, at den repræsentant, der i henhold til denne artikel er bemyndiget til at behandle skadessager, selv kan sagsøges, i stedet for det forsikringsselskab, som han repræsenterer, ved en national domstol, for hvilken der er indbragt et søgsmål om erstatning anlagt af en skadelidt, der er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 1 i direktiv 2000/26, som ændret ved direktiv 2005/14.

⁽¹⁾ EUT C 16 af 18.1.2016.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 14. december 2016 — SV Capital OÜ mod Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) og Europa-Kommissionen

(Sag C-577/15 P) ⁽¹⁾

(Appel — anmodning om indledning af undersøgelse af de estiske og finske tilsynsmyndigheder — afgørelse fra Den Europæiske Tilsynsmyndighed (EBA) — afgørelse fra klagenævnet for de europæiske tilsynsmyndigheder — forordning (EU) nr. 1093/2010 — artikel 17 og 60 — klagenævnet — søgsmålsfrist — undskyldelig fejl)

(2017/C 046/09)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: SV Capital OÜ (ved vandeadvokaat M. Greinoman)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) (ved J. Overett Somnier og Z.J. Giotaki, som befuldmægtigede, bistået af advocaat F. Tuytschaever) og Europa-Kommissionen (ved W. Mölls og K.-P. Wojcik, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) SV Capital OÜ bærer sine egne omkostninger og betaler de af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) afholdte omkostninger.
- 3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 16 af 18.1.2016.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 15. december 2016 — Ungarn mod Europa-Kommissionen
(Sag C-644/15 P) ⁽¹⁾

(Appel — forordning (EF) nr. 1234/2007 — fælles markedsordning for landbrugsprodukter — frugt- og grøntsagssektoren — artikel 103e — national finansiel støtte ydet til producentorganisationer i frugt- og grøntsagssektoren — forordning (EF) nr. 1580/2007 — artikel 97 — Kommissionens afgørelse vedrørende Den Europæiske Unions refusion af national finansiel støtte, som Ungarn har tildelt producentorganisationerne)

(2017/C 046/10)

Processprog: ungarsk

Parter

Appellant: Ungarn (ved M.Z. Fehér og E.E. Sebestyén, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved A. Lewis og B. Béres, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Ungarn betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 27 af 25.1.2016.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 15. december 2016 — Loterie Nationale — Nationale Loterij NV van publiek recht mod Paul Adriaensen, Werner De Kesel og The Right Frequency VZW (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hof van beroep te Antwerpen — Belgien)

(Sag C-667/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2005/29/EF — virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne — vildledende handelspraksis — salgsfremmende pyramideordning — vederlag, der betales af nye deltagere, og kompensation, der modtages af eksisterende deltagere — indirekte finansiel sammenhæng)

(2017/C 046/11)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hof van beroep te Antwerpen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Loterie Nationale — Nationale Loterij NV van publiek recht

Sagsøgte: Paul Adriaensen, Werner De Kesel, The Right Frequency VZW

Konklusion

Punkt 14 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (»direktivet om urimelig handelspraksis«) skal fortolkes således, at denne bestemmelse giver mulighed for at betegne en handelspraksis som »salgsfremmende pyramideordning« selv i det tilfælde, hvor der kun foreligger en indirekte sammenhæng mellem de vederlag, der betales af nye deltagere i et sådan system, og den kompensation, der udbetales til eksisterende deltagere.

⁽¹⁾ EUT C 106 af 21.3.2016.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 15. december 2016 — LEK Farmaceutska Družba d.d. mod Republikken Slovenien (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vrhovno sodišče Republike Slovenije — Slovenien)

(Sag C-700/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — kombineret nomenklatur — klassificering af varer — kosttilskud henhørende under pos. 2106 — en aktiv ingrediens som den væsentlige bestanddel — eventuel tarifering i den kombinerede nomenklatur kapitel 30 — markedsføring og salg af produkterne som lægemidler)

(2017/C 046/12)

Processprog: slovensk

Den forelæggende ret

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: LEK Farmaceutska Družba d.d.

Sagsøgt(e): Republikken Slovenien

Konklusion

1) Pos. 3004 i den kombinerede nomenklatur, der er indeholdt i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1006/2011 af 27. september 2011, skal fortolkes således, at varer henhørende under begrebet »lægemidler« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/62/EF af 8. juni 2011, ikke automatisk skal tariferes i denne position.

2) Den kombinerede nomenklatur, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved gennemførelsesforordning nr. 1006/2011, skal fortolkes således, at varer som de i hovedsagen omhandlede, der har positive virkninger på helbredet generelt, og hvis væsentlige bestanddel er en aktiv ingrediens, der er indeholdt i kosttilskud, som tariferes i pos. 2106 i denne nomenklatur, henhører under denne position, skønt de af fabrikanten præsenteres som lægemidler, og de markedsføres og sælges som sådan.

⁽¹⁾ EUT C 111 af 29.03.2016.

Appel iværksat den 27. juli 2016 af Ice Mountain Ibiza, S.L. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 25. maj 2016 i sag T-5/15, Ice Mountain Ibiza mod EUIPO — Marbella Atlantic Ocean Club (ocean beach club ibiza)

(Sag C-412/16 P)

(2017/C 046/13)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Ice Mountain Ibiza, S.L. (ved abogados J.L. Gracia Albero og F. Miazzetto)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 25. maj 2016 i sag T-5/15, Ice Mountain Ibiza S.L. mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO), EU:T:2016:311, ophæves i sin helhed.
- Sagen realitetsbehandles, og der gives fuldt ud medhold i alle appellantens påstande for Retten.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder dem, der er afholdt for EUIPO's Første Appellkammer og for Den Europæiske Unions Ret.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er baseret på en ukorrekt anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 ⁽¹⁾ og konkret på følgende anbringender:

1. Den appellerede dom har bedømt bestanddelen »OCEAN«'s særpræg fejlagtigt.

Retten har forvansket de fremlagte beviser og ikke tillagt dem en berettiget bevisværdi.

Desuden har Retten ikke anvendt den på området relevante retspraksis, dvs. Den Europæiske Unions Domstols praksis i dom C-479/12 ⁽²⁾ (vurderer det fremlagte bevis overdrevent strengt i forhold til bevisets vanskelighed) og C-24/05 P ⁽³⁾ (udelader opfattelsen hos den relevante forbruger).

2. Den appellerede dom har vurderet de forskellige bestanddeles dominerende karakter fejlagtigt.

Fordrejning af de faktiske omstændigheder. Der er uoverensstemmelse mellem argumenterne i dommen med henblik på at begrunde ordbestanddelenes dominerende karakter.

Der er ikke taget hensyn til praksis ved Den Europæiske Unions Domstol i dom C-251/95 ⁽⁴⁾ og C-342/97 ⁽⁵⁾ (dommen henviser til en relevant forbruger, der er fuldstændigt forvansket).

Ukorrekt anvendelse af praksis ved Den Europæiske Unions Ret i dom T-134/06 ⁽⁶⁾ (der foreligger en uoverensstemmende anvendelse af definitionen af begrebet »dominerende bestanddel«).

Praksis ved Den Europæiske Unions Ret er ikke blevet anvendt for så vidt angår de forenede sager T-83/11 og T-84/11 ⁽⁷⁾. Dommen har undladt at anvende den eksisterende praksis vedrørende tilfælde, hvor et bestemt marked er mættet).

3. Den appellerede dom har vurderet ligheden mellem varemærkerne fejlagtigt, idet den har undladt at behandle omstændigheder, der er relevante for den nævnte analyse.

Manglende anvendelse af Den Europæiske Unions Domstols praksis i dom C-251/95, sammenholdt med Domstolens dom C-361/04 ⁽⁸⁾ og C-342/97 ⁽⁹⁾.

4. Den appellerede dom konkluderer fejlagtigt, at der foreligger en risiko for forveksling.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1).

⁽²⁾ EU:C:2014:75

⁽³⁾ EU:C:2006:421

⁽⁴⁾ EU:C:1997:528

⁽⁵⁾ EU:C:1999:323

⁽⁶⁾ EU:T:2007:387

⁽⁷⁾ EU:C:2012:592

⁽⁸⁾ EU:C:2006:25

⁽⁹⁾ EU:C:1999:323

Appel iværksat den 27. juli 2016 af Ice Mountain Ibiza, S.L. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 25. maj 2016 i sag T-6/15, Ice Mountain Ibiza mod EUIPO — Marbella Atlantic Ocean Club (ocean ibiza)

(Sag C-413/16 P)

(2017/C 046/14)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Ice Mountain Ibiza, S.L. (ved abogados J.L. Gracia Albero og F. Miazzetto)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 25. maj 2016 i sag T-6/15, Ice Mountain Ibiza S.L. mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO), EU:T:2016:311, ophæves i sin helhed.
- Sagen realitetsbehandles, og der gives fuldt ud medhold i alle appellants påstande for Retten.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder dem, der er afholdt for EUIPO's Første Appellkammer og for Den Europæiske Unions Ret.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er baseret på en ukorrekt anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 ⁽¹⁾ og konkret på følgende anbringender:

1. Den appellerede dom har bedømt bestanddelen »OCEAN«'s særpræg fejlagtigt.

Retten har forvansket de fremlagte beviser og ikke tillagt dem en berettiget bevisværdi.

Desuden har Retten ikke anvendt den på området relevante retspraksis, dvs. Den Europæiske Unions Domstols praksis i dom C-479/12 ⁽²⁾ (vurderer det fremlagte bevis overdrevent strengt i forhold til bevisets vanskelighed) og C-24/05 P ⁽³⁾ (udelader opfattelsen hos den relevante forbruger).

2. Den appellerede dom har vurderet de forskellige bestanddeles dominerende karakter fejlagtigt.

Fordrejning af de faktiske omstændigheder. Der er uoverensstemmelse mellem argumenterne i dommen med henblik på at begrunde ordbestanddelenes dominerende karakter.

Der er ikke taget hensyn til praksis ved Den Europæiske Unions Domstol i dom C-251/95 ⁽⁴⁾ og C-342/97 ⁽⁵⁾ (dommen henviser til en relevant forbruger, der er fuldstændigt forvansket).

Ukorrekt anvendelse af praksis ved Den Europæiske Unions Ret i dom T-134/06 ⁽⁶⁾ (der foreligger en uoverensstemmende anvendelse af definitionen af begrebet »dominerende bestanddel«).

Praksis ved Den Europæiske Unions Ret er ikke blevet anvendt for så vidt angår de forenede sager T-83/11 og T-84/11 ⁽⁷⁾. Dommen har undladt at anvende den eksisterende praksis vedrørende tilfælde, hvor et bestemt marked er mættet).

3. Den appellerede dom har vurderet ligheden mellem varemærkerne fejlagtigt, idet den har undladt at behandle omstændigheder, der er relevante for den nævnte analyse.

Manglende anvendelse af Den Europæiske Unions Domstols praksis i dom C-251/95, sammenholdt med Domstolens dom C-361/04 ⁽⁸⁾ og C-342/97 ⁽⁹⁾.

4. Den appellerede dom konkluderer fejlagtigt, at der foreligger en risiko for forveksling.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1).

⁽²⁾ EU:C:2014:75

⁽³⁾ EU:C:2006:421

⁽⁴⁾ EU:C:1997:528

⁽⁵⁾ EU:C:1999:323

⁽⁶⁾ EU:T:2007:387

⁽⁷⁾ EU:C:2012:592

⁽⁸⁾ EU:C:2006:25

⁽⁹⁾ EU:C:1999:323

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 31. oktober 2016 — EP Agrarhandel GmbH mod Bundesminister für Land-, Forst-, Umwelt und Wasserwirtschaft

(Sag C-554/16)

(2017/C 046/15)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: EP Agrarhandel GmbH

Sagsøgt: Bundesminister für Land-, Forst-, Umwelt und Wasserwirtschaft

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 2, stk. 4, i Kommissionens beslutning af 20. august 2001 om særlige regler for flytning af kreaturer, når de sættes på græs om sommeren i bjergområder, 2001/672/EF ⁽¹⁾ (herefter »Kommissionens beslutning«), som ændret ved Kommissionens beslutning af 25. maj 2010, 2010/300/EU ⁽²⁾, til hinder for en national bestemmelse som den i § 6, stk. 6, i Verordnung des Bundesministers für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft über die Kennzeichnung und Registrierung von Rindern (Bundesministers bekendtgørelse om identifikation og registrering af kvæg (herefter »bekendtgørelse om identifikation af kvæg 2008«), BGBl II, nr. 201/2008 omhandlede, hvorefter modtagelsen af indberetninger er afgørende for overholdelsen af alle frister, der er omfattet af denne bestemmelse, og dermed også for fristerne for indberetning af flytninger til sommergræsningsområder?

- 2) Hvilken betydning har artikel 117, andet afsnit, i Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 ⁽¹⁾ af 19. januar 2009 om fælles regler for den fælles landbrugspolitik, ordninger for direkte støtte til landbrugere og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere, om ændring af forordning (EF) nr. 1290/2005, (EF) nr. 247/2006, (EF) nr. 378/2007 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1782/2003, på præmieberettigelsen for kvæg, hvis flytning til sommergræsningsområder er blevet indberettet for sent i henhold til artikel 2, stk. 4, i Kommissionens beslutning?
- 3) Såfremt en forsinket indberetning af flytning til sommergræsningsområder i henhold til artikel 117, andet afsnit, i forordning nr. 73/2009 ikke medfører tab af præmieberettigelsen, skal der da pålægges sanktioner på grund af den forsinkede indberetning?

⁽¹⁾ EFT L 235, s. 23.

⁽²⁾ EUT L 127, s. 19.

⁽³⁾ EFT L 30, s. 16.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 7. november 2016 — Peter Roßnagel og Alexandre Schröter mod TUIfly GmbH

(Sag C-562/16)

(2017/C 046/16)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hannover

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Peter Roßnagel og Alexandre Schröter

Sagsøgt: TUIfly GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør overførsel til en anden flyvning en af de omstændigheder, der er omfattet af artikel 4, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

Finder denne bestemmelse tillige anvendelse på en overførsel til en anden flyvning, der ikke er foranlediget af luftfartsselskabet, men alene af rejsearrangøren?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarien) den 18. november 2016 — Serin Alheto mod Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

(Sag C-585/16)

(2017/C 046/17)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarien)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Serin Alheto

Sagsøgt: Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Følger det af artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95 ⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 10, stk. 2, i direktiv 2013/32 ⁽²⁾ og artikel 78, stk. 2, litra a), TEUF, at:
 - A) den tillader, at ansøgningen om international beskyttelse indgivet af en statsløs af palæstinensisk oprindelse, som er registreret som flygtning af De Forenede Nationers Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA), og som før indgivelsen af ansøgningen var bosat i dennes aktivitetsområde (Gazastriben), behandles som en ansøgning i henhold til artikel 1, afsnit A, i Genèvekonventionen om flygtninges retsstilling af 1951 i stedet for som en ansøgning om international beskyttelse i henhold til denne konventions artikel 1, afsnit D, andet punktum, under forudsætning af, at ansvaret for at behandle ansøgningen er overtaget af andre end familiære eller humanitære grunde, og behandlingen af ansøgningen er reguleret ved direktiv 2011/95?
 - B) den tillader, at en sådan ansøgning ikke kontrolleres med hensyn til betingelserne i artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95, og Den Europæiske Unions Domstols fortolkning af denne bestemmelse dermed ikke finder anvendelse?
- 2) Skal artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95 sammenholdt med samme direktivs artikel 5 fortolkes således, at den er til hinder for nationale bestemmelser som den i hovedsagen omhandlede i artikel 12, stk. 1, nr. 4, i Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (asyl- og flygtningelov, herefter »ZUB«), som i den gældende affattelse ikke indeholder nogen udtrykkelig bestemmelse om ipso facto-beskyttelse for palæstinensiske flygtninge og ikke indeholder den betingelse, at beskyttelsen af en eller anden grund er bortfaldet, samt således, at artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95 er tilstrækkelig præcis og ubetinget og derfor har direkte virkning, således at den også finder anvendelse, uden at den person, som søger international beskyttelse udtrykkeligt har påberåbt sig den, hvis ansøgningen som sådan skal behandles i henhold til flygtningekonventionens artikel 1, afsnit D, andet punktum?
- 3) Følger det af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95, at den i en retsmiddelprocedure ved en domstol til prøvelse af en afgørelse, som er truffet i overensstemmelse med artikel 10, stk. 2, i direktiv 2013/32 om afslag på international beskyttelse og under hensyntagen til de faktiske omstændigheder i hovedsagen tillader, at retten i første instans behandler ansøgningen om international beskyttelse som sådan i henhold til flygtningekonventionens artikel 1, afsnit D, andet punktum, og foretager bedømmelsen i henhold til artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95, når en statsløs af palæstinensisk oprindelse, som er registreret hos UNRWA som flygtning, og som før indgivelsen af ansøgningen var bosat i denne hjelpeorganisations aktivitetsområde (Gazastriben), har ansøgt om international beskyttelse, og denne ansøgning ikke er blevet prøvet med hensyn til de nævnte bestemmelser i afgørelsen om afslag på international beskyttelse?

- 4) Følger det af bestemmelserne i artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013 om retten til effektive retsmidler i forbindelse med kravet om en »fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af både faktiske og retlige omstændigheder«, fortolket sammenholdt med dette direktivs artikel 33 og 34 samt med artikel 35, stk. 2, og med artikel 21, stk. 1, i direktiv 2011/95, sammenholdt med artikel 18, 19 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at de i en retsmiddelprocedure ved en domstol til prøvelse af en afgørelse om afslag på international beskyttelse, som er afsagt i overensstemmelse med artikel 10, stk. 2, i direktiv 2013/32, tillader følgende:
- A) at retten i første instans for første gang træffer afgørelse om antagelse af ansøgningen om international beskyttelse og om refolement af den statsløse til det land, hvor han var bosat før indgivelsen af ansøgningen om international beskyttelse, efter at den har pålagt asylmyndigheden at forelægge de nødvendige beviser herfor og givet personen lejlighed til at udtale sig om antagelsen af ansøgningen eller
 - B) at retten i første instans ophæver afgørelsen på grund af en væsentlig procedurefejl og pålægger asylmyndigheden at behandle ansøgningen om international beskyttelse på ny under iagttagelse af anvisningerne om lovens fortolkning og anvendelse, idet den også gennemfører den i artikel 34 i direktiv 2013/32 omhandlede samtale og tager stilling til spørgsmålet om, hvorvidt det er muligt at hjemsende den statsløse til det land, hvor han var bosat før indgivelsen af ansøgningen om international beskyttelse?
 - C) at retten i første instans bedømmer sikkerheden i det land, hvor personen var bosat på tidspunktet for retsmødet eller, såfremt der er indtrådt væsentlige ændringer af situationen, som der skal tages hensyn til i afgørelsen til fordel for personen, på tidspunktet for dommens afsigelse?
- 5) Er den bistand, som ydes af De Forenede Nationers Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA), en i øvrigt tilstrækkelig beskyttelse som omhandlet i artikel 35, stk. 1, litra b), i direktiv 2013/32 i den pågældende stat i hjelpeorganisationens aktivitetsområde, når denne stat anvender princippet om non-refoulement som omhandlet i Genèvekonventionen om flygtnings retsstilling af 1951 for så vidt angår de personer, som støttes af hjelpeorganisationen?
- 6) Følger det af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, at retten til effektive retsmidler i forbindelse med bestemmelsen om, at »effektive retsmidler omfatter [...], hvor det er relevant, en undersøgelse af behovene for international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU«, forpligter retten i første instans til i forbindelse med en retsmiddelprocedure til prøvelse af den afgørelse, hvormed ansøgningen om international beskyttelse blev realitetsprøvet og der blev givet afslag på international beskyttelse, at afsige en dom,
- A) som foruden spørgsmålet om afslags lovlighed også har retskraft med hensyn til ansøgerens behov for international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95, også i tilfælde, hvor international beskyttelse i henhold til den pågældende medlemsstats nationale ret kun kan indrømmes ved en afgørelse fra en administrativ myndighed
 - B) om behovet for at yde international beskyttelse i form af en passende behandling af ansøgningen om international beskyttelse, uanset de overtrædelser af procedureregler, som asylmyndigheden har begået under behandlingen af ansøgningen?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13.12.2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT L 337, s. 9)

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26.6.2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT L 180, s. 60)

Appel iværksat den 25. november 2016 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 15. september 2016 i de forenede sager T-353/14 og T-17/15, Italien mod Kommissionen

(Sag C-621/16 P)

(2017/C 046/18)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved L. Pignatore-Nolin og G. Gattinara, som befuldmægtigede)

De andre parter i appellsagen: Den Italienske Republik og Republikken Litauen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Hvis Domstolen finder, at sagen er moden til påkendelse, træffes der afgørelse om frifindelse i første instans.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger og de omkostninger, der er afholdt i første instans.
- Republikken Litauen tilpligtes at bære sine egne omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har Kommissionen fremsat fire anbringender: 1) der er begået en retlig fejl i forbindelse med fortolkningen af den retlige karakter af de »Generelle regler« for almindelige udvælgelsesprøver, og en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 7, stk. 1, i bilag III til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«), hvilket medfører, at begrundelsen er forkert; 2) der er begået en retlig fejl, og begrundelsespligten er ikke opfyldt i forbindelse med fortolkningen af vedtægtens artikel 1d; 3) der er begået en retlig fejl i forbindelse med fortolkningen, der i øvrigt er selvmodsigende, af vedtægtens artikel 28, litra f), og af kriterierne vedrørende Rettens retslige prøvelse; 4) der er begået en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 2 i forordning nr. 1/58 (EFT 17 af 6.10.1958, s. 385).

1. Det første anbringende er opdelt i fire led. I første led har Kommissionen gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved fortolkningen af den retlige karakter af de »Generelle regler« for almindelige udvælgelsesprøver (EUT 2014, C 60 A, s. 1), idet de pågældende regler efter Kommissionens opfattelse fastsætter nye særlige forpligtelser med henblik på gennemførelse af proceduren for udvælgelsesprøver, som de anfægtede meddelelser om udvælgelsesprøver ikke ændrede. I det første anbringendes andet led har Kommissionen gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 7, stk. 1, i bilag III til vedtægten, idet den fandt, at EPSO ikke har kompetence til at udstede generelle og abstrakte regler om sprogordningen for de udvælgelsesprocedurer, som den organiserer. Ifølge Kommissionen har EPSO en sådan kompetence. I denne henseende har Kommissionen ligeledes gjort gældende, at begrundelsespligten blev tilsidesat, for så vidt som Retten i den appellerede doms præmis 57 in fine modsiger sig selv ved at fastslå, at EPSO trods alt har kompetence til at bedømme de forskellige institutioners behov, herunder sproglige behov, i forbindelse med afholdelsen af de forskellige udvælgelsesprocedurer. I det første anbringendes tredje led har Kommissionen gjort gældende, at Retten fejlagtigt fastslog, at de nævnte generelle regler blot er retsakter, der har til formål at meddele de kriterier, der finder anvendelse på valget af det andet sprog i de udvælgelsesprocedurer, som EPSO organiserer, idet disse regler tværtimod fastsætter bindende kriterier for dette valg. I det første anbringendes fjerde led har Kommissionen endeligt gjort gældende, at Retten fortolkede karakteren og indholdet af de anfægtede meddelelser om udvælgelsesprøver fejlagtigt, idet meddelelserne for så vidt angår sprogordningen danner grundlag for nye og specifikke forpligtelser, og dermed tilsidesatte Retten ligeledes begrundelsespligten, da den forkastede Kommissionens formalitetsindsigelse. I denne henseende udgjorde de anfægtede meddelelser ifølge Kommissionen retsakter, hvis indhold blot bekræftede bestemmelserne i de generelle regler.

2. Det andet anbringende er opdelt i to led. I første led har Kommissionen gjort gældende, at der er begået en retlig fejl ved fortolkningen af vedtægtens artikel 1d, hvoraf fremgår, at en begrænsning af valget af det andet sprog ikke nødvendigvis udgør forskelsbehandling, men kan være berettiget i lyset af et generelt formål, som f.eks. tjenestens interesse inden for personalepolitikken. I dette anbringendes andet led har Kommissionen gjort gældende, at Retten tilsidesatte begrundelsespligten, idet den i søgningen efter en begrundelse for begrænsningen af valget af det andet sprog i den appellerede dom indskrænkede sig til at undersøge de anfægtede meddelelser om udvælgelsesprøver, mens den også burde have taget hensyn til bestemmelserne i de generelle regler.
3. Det tredje anbringende er opdelt i tre led. I det første led har Kommissionen gjort gældende, at Retten ikke uden at begå en fejl i fortolkningen af vedtægtens artikel 28, litra f), kan konkludere, at kravene til sprogkundskaber ikke udgør en del af ansøgernes kompetencer som omhandlet i vedtægtens artikel 27. I dette anbringendes andet led har Kommissionen gjort gældende, at Retten fastlagde rækkevidden af sin egen prøvelseskompetence fejlagtigt, idet denne burde have begrænset sig til en undersøgelse af, om der var anlagt et åbenbart urigtigt skøn eller forelå en vilkårlige behandling. I dette anbringendes tredje led har Kommissionen gjort gældende, at Retten overskred grænserne for sin kontrol, idet den foretog en indholdsmæssig undersøgelse af valget af ikke, ud over de tre sprog, der var anført i meddelelserne om udvælgelsesprøver (engelsk, fransk og tysk), ligeledes at fastsætte andre sprog og idet den dermed satte sig selv i stedet for administrationen.
4. Med det fjerde appelanbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 2 i forordning nr. 1/58, for så vidt som den fandt, at skrivelserne mellem EPSO og ansøgerne er omfattet af den nævnte bestemmelses anvendelsesområde, som udelukker enhver mulighed for at begrænse valget af det andet sprog. Muligheden for at indføre en sådan begrænsning følger derimod efter Kommissionens opfattelse af vedtægtens artikel 1d, stk. 5 og 6, der ligeledes finder anvendelse i forhold til ansøgere i en udvælgelsesprocedure.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sø- og Handelsretten (Danmark) den 7. december 2016, Ernst & Young P/S mod Konkurrencerådet

(Sag C-633/16)

(2017/C 046/19)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Sø- og Handelsretten

Parter

Sagsøger: Ernst & Young P/S

Sagsøgte: Konkurrencerådet

Præjudicielle spørgsmål

1. Efter hvilke kriterier skal det vurderes, om en virksomheds adfærd/dispositioner er omfattet af forbuddet i artikel 7(1) i Rådets forordning nr. 139/2004⁽¹⁾ om kontrol med fusioner og virksomhedsoverdragelser (forbuddet mod præimplementering), og forudsætter en gennemførelseshandling i artikel 7(1)'s forstand, at handlingen, helt eller delvist, faktisk eller juridisk, udgør en del af selve det kontrolskifte eller den sammenblanding af de deltagende virksomheders fortsættende aktiviteter, som — forudsat at tærskelværdierne er opfyldt — udløser pligten til anmeldelse?
2. Kan en opsigelse af en samarbejdsaftale som den i sagen foreliggende, som er afgivet under omstændigheder svarende til dem, der er beskrevet i forelæggelseskendelsens pkt. 1-20, udgøre en gennemførelseshandling omfattet af forbuddet i Rådets forordning nr. 139/2004, artikel 7(1), og efter hvilke kriterier skal det i så fald afgøres?
3. Gør det ved besvarelsen af spørgsmål 2 nogen forskel, om opsigelsen faktisk har medført konkurrenceretligt relevante markedsmæssige virkninger?

4. Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende, bedes det oplyst, efter hvilke kriterier og med hvilken grad af sandsynlighed det i givet fald skal afgøres, om opsigelsen har medført sådanne markedsmæssige virkninger, herunder betydningen af at sådanne virkninger om muligt kunne henføres til andre årsager?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser EUT L 24, s. 1

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado Contencioso-Administrativo de Pamplona (Spanien) den 9. december 2016 — Wilber López Pastuzano mod Delegación del Gobierno Central de Navarra

(Sag C-636/16)

(2017/C 046/20)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado Contencioso-Administrativo de Pamplona

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Wilber López Pastuzano

Sagsøgt: Delegación del Gobierno Central de Navarra

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 12 i Rådets direktiv 2003/109/EF ⁽¹⁾ af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede og for en retspraksis til fortolkning heraf, der ikke fastsætter, at kravene til beskyttelse mod udvisning af en fastboende udenlandsk statsborger skal anvendes med hensyn til enhver administrativ afgørelse om udvisning uanset afgørelsens karakter eller retlige form, men begrænser disse kravs anvendelsesområde til en bestemt form for udvisning?

⁽¹⁾ EUT L 16, s. 44

RETTE

Rettens dom af 13. december 2016 — IPSO mod ECB

(Sag T-713/14) ⁽¹⁾

(ECB — ECB's ansatte — vikariansatte — begrænsning af den maksimale varighed af den periode, hvori en og samme vikariansat kan udføre arbejde — annullationssøgsmål — anfægtelig retsakt — umiddelbart og individuelt berørt — søgsmålsinteresse — søgsmålsfrist — antagelse til realitetsbehandling — manglende information og høring af den sagsøgende fagforening — ansvar uden for kontraktforhold)

(2017/C 046/21)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: International and European Public Services Organisation i Forbundsrepublikken Tyskland (IPSO) (Frankfurt am Main, Tyskland) (ved advokat L. Levi)

Sagsøgt: Den Europæiske Centralbank (ECB) (først ved B. Ehlers, I. Köpfer og M. López Torres, derefter ved B. Ehlers, P. Pfeifhofer og F. Malfrère, som befuldmægtigede, bistået af advokat B. Wägenbaur)

Sagens genstand

Påstand støttet på artikel 263 TEUF om annullation af en afgørelse truffet af ECB's direktion den 20. maj 2014 om at begrænse den maksimale varighed af den periode, hvori ECB kan gøre brug af arbejdsydelse fra en og samme vikariansat til at udføre sekretariats- og administrative opgaver, til to år, dels en påstand støttet på artikel 268 TEUF om erstatning for den lidte ikke-økonomiske skade.

Konklusion

- 1) Afgørelse truffet af direktionen for Den Europæiske Centralbank (ECB) den 20. maj 2014 om at begrænse den maksimale varighed af den periode, hvori en og samme vikariansat kan udføre sekretariats- og administrative opgaver hos ECB, til to år, annulleres.
- 2) I øvrigt frifindes ECB.
- 3) ECB bærer sine egne omkostninger og betaler to tredjedele af de omkostninger, der er afholdt af International and European Public Services Organisation i Forbundsrepublikken Tyskland (IPSO). IPSO bærer en fjerdedel af sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 431 af 1.12.2014.

Sag anlagt den 28. november 2016 — Karp mod Parlamentet

(Sag T-833/16)

(2017/C 046/22)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Kevin Karp (Bruxelles, Belgien) (ved advokaterne N. Lambers og R. Ben Ammar)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Afgørelsen truffet af ansættelsesmyndigheden for EFDD-Gruppen inden for Europa-Parlamentet om at indplacere sagsøgeren i ansættelsesgruppe I i forbindelse med en kontrakt indgået den 25. februar 2015 som akkrediteret parlamentarisk assistent (APA) og i ansættelsesgruppe II i forbindelse med en ansættelseskontrakt indgået den 12. maj 2016 annulleres.
- Parlamentet tilpligtes at betale erstatning til sagsøgeren for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som denne har lidt, foreløbigt opgjort til henholdsvis 40 888,68 EUR og 63 323,20 EUR.
- Parlamentet tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale de af sagsøgeren afholdte sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 80 i ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte i Den Europæiske Union.
 - Sagsøgeren blev indplaceret på et løntrin svarende til ansættelsesgruppe I med hensyn til hans første kontrakt og grundlønklassen i ansættelsesgruppe II med hensyn til den anden ansættelseskontrakt, han fik tilbudt. Ansættelsesgruppe II omfatter »kontor-, sekretariats- og forvaltningsopgaver samt tilsvarende opgaver, som udføres under tilsyn af tjenestemænd eller midlertidigt ansatte«, selv om langt størstedelen af de opgaver, sagsøgeren fik overdraget i forbindelse med hans første og anden ansættelseskontrakt, udgjorde administrative og rådgivende opgaver, hvilket fremgår af bilagene til stævningen.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 82 i ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte i Den Europæiske Union.
 - Artikel 82 i ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte bestemmer, at en kontraktansat skal ansættes i ansættelsesgruppe IV, såfremt vedkommende kan påvise et uddannelsesniveau svarende til afsluttede universitetsstudier af mindst tre års varighed med bevis for afsluttet uddannelse, eller erhvervsuddannelse på tilsvarende niveau. Sagsøgeren har universitetsstudier af fem års varighed, afsluttet med to eksamensbeviser, og har, med hensyn til den anden kontrakt, han fik tilbudt, tidligere erhvervs erfaring hos Europa-Parlamentet, der omfattede opgaver svarende til de opgaver, som han skulle udføre.

Sag anlagt den 6. december 2016 — Dow Corning og Dow Corning Europe mod Kommissionen

(Sag T-858/16)

(2017/C 046/23)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Dow Corning Corporation (Midland, Michigan, De Forenede Stater) og Dow Corning Europe (Seneffe, Belgien) (ved advokaterne S. Verschuur, M. Stroungi og L. Mélia)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Artikel 1-4 i Kommissionens afgørelse af 11. januar 2016 om statsstøtteordning SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) om skattefritagelse for overskydende fortjeneste iværksat af Kongeriget Belgien («den anfægtede afgørelse») ⁽¹⁾ annulleres.
- Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, stk. 1.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat artikel 1, litra d), i forordning nr. 2015/1589 ⁽²⁾ ved med urette at kvalificere forhåndsafgørelserne om skattefritagelse for overskydende fortjeneste som en ordning, hvorved Kommissionen begik flere åbenbare retlige og faktiske fejl, anlagde flere åbenbart urigtige skøn samt gav en utilstrækkelig begrundelse.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat artikel 107, stk. 1, TEUF, idet den begik en væsentlig retlig fejl og anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med fortolkningen og anvendelsen af referencerammen for at bedømme, hvorvidt forhåndsafgørelserne om skattefritagelse for overskydende fortjeneste gav en selektiv fordel.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat artikel 107, stk. 1, TEUF, idet den med urette fastslog, at forhåndsafgørelserne om skattefritagelse for overskydende fortjeneste gav en selektiv fordel, hvorved Kommissionen begik flere åbenbare faktiske fejl og anlagde flere åbenbart urigtige skøn, undlod at foretage en omhyggelig og upartisk undersøgelse og gav en utilstrækkelig begrundelse.
4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat artikel 16 i forordning 2015/1589 og en række EU-retlige principper, idet den begik en væsentlig retlig fejl og anlagde et åbenbart urigtigt skøn samt gav en utilstrækkelig begrundelse i forbindelse med fastlæggelsen af metoden til kvantificeringen af den påståede støtte.

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse (EU) 2016/1699 af 11.1.2016 om skattefritagelse for overskydende fortjeneste, statsstøtteordning SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) iværksat af Kongeriget Belgien (meddelt under nummer C(2015) 9837) (EUT 2016, L 260, s. 61).

⁽²⁾ Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 5. december 2016 — Nomacorc mod Kommissionen

(Sag T-867/16)

(2017/C 046/24)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Nomacorc (Thimister-Clermont, Belgien) (ved advokaterne S. Verschuur, M. Stroungi og L. Mélia)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Artikel 1-4 i Kommissionens afgørelse af 11. januar 2016 om statsstøtteordning SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) om skattefritagelse for overskydende fortjeneste iværksat af Kongeriget Belgien («den anfægtede afgørelse»)⁽¹⁾ annulleres.
- Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 2, stk. 1.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat artikel 1, litra d), i forordning 2015/1589⁽²⁾ ved med urette at kvalificere forhåndsafgørelserne om skattefritagelse for overskydende fortjeneste som en ordning, hvorved Kommissionen begik flere åbenbare retlige og faktiske fejl, anlagde flere åbenbart urigtige skøn samt gav en utilstrækkelig begrundelse.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat artikel 107, stk. 1, TEUF, idet den begik en væsentlig retlig fejl og anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med fortolkningen og anvendelsen af referencerammen for at bedømme, hvorvidt forhåndsafgørelserne om skattefritagelse for overskydende fortjeneste gav en selektiv fordel.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat artikel 107, stk. 1, TEUF, idet den med urette fastslog, at forhåndsafgørelserne om skattefritagelse for overskydende fortjeneste gav en selektiv fordel, hvorved Kommissionen begik flere åbenbare faktiske fejl og anlagde flere åbenbart urigtige skøn, undlod at foretage en omhyggelig og upartisk undersøgelse og gav en utilstrækkelig begrundelse.

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse (EU) 2016/1699 af 11.1.2016 om skattefritagelse for overskydende fortjeneste, statsstøtteordning SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) iværksat af Kongeriget Belgien (meddelt under nummer C(2015) 9837) (EUT 2016, L 260, s. 61).

⁽²⁾ Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

Sag anlagt den 9. december 2016 — RA mod Revisionsretten

(Sag T-874/16)

(2017/C 046/25)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: RA (Luxembourg, Luxembourg) (ved advokaterne S. Orlandi og T. Martin)

Sagsøgt: Revisionsretten for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Afgørelsen af 4. marts 2016 om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse AD 11, annulleres.
- Revisionsretten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført tre anbringender.

1. Første anbringende, hvorved sagsøgeren har rejst en formalitetsindsigelse vedrørende den forfremmelsesordning, der er gældende ved Revisionsretten for Den Europæiske Union og som er gennemført ved afgørelse 53-2014 om forfremmelser, for så vidt som den berører ansættelsesmyndighedens mulighed for systematisk at afsløre forskelle i måden at bedømme tjenestemænd på, således som denne bedømmelse foretages af de forskellige bedømmere ved institutionen i henhold til deres egen subjektivitet.
2. Andet anbringende er, at afgørelsen af 4. marts 2016 om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse AD 11 er i strid med artikel 45 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, for så vidt som ansættelsesmyndigheden ikke foretog en sammenligning af hans fortjenester på et ensartet og objektivt grundlag ud fra sammenlignelige informations- og oplysningskilder.
3. Tredje anbringende er, at den begrundelse, der blev givet i svaret om afslaget på klagen, viser, at den anfægtede afgørelse er behæftet med flere åbenbart urigtige skøn.

Sag anlagt den 12. december 2016 — Falcon Technologies International mod Kommissionen

(Sag T-875/16)

(2017/C 046/26)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Falcon Technologies International LLC (Ras Al Khaimah, De Forenede Arabiske Emirater) (ved advokaterne R. Sciaudone og G. Arpea)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionen tilpligtes at fremlægge den endelige rapport.
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Nærværende søgsmål er blevet anlagt med henblik på prøvelse af Kommissionens afgørelse af 14. oktober 2016, hvorved Kommissionen gav afslag på sagsøgerens genfremsatte begæring om aktindsigt i dokumentet »*Final report of an assessment of ICIM (NB 0425), carried out in the framework of the joint assessment process for notified bodies (DG (SANTE) 2015-7552)*«.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001⁽¹⁾.

- For det første kritiserer sagsøgeren Kommissionens ukorrekte anvendelse af begrebet »forretningsmæssige interesser« i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001. Afgørelsen vedrørende den endelige rapport, der blev vedtaget ved afslutningen af en administrativ procedure vedrørende ICIM's overholdelse af reglerne — gennemførelsesforordning (EU) nr. 920/2013⁽²⁾ — som finder anvendelse på bemyndigede organer, indeholder ingen oplysninger, der almindeligvis anses for at være forretningsmæssige. Under alle omstændigheder er den anførte skade på omdømmet, der vil være en følge af udleveringen af den endelige rapport, ikke i sig selv tilstrækkelig til at begrunde anvendelse af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001. For det andet fremgår

det ikke klart, analytisk og utvetydigt af den anfægtede afgørelse, hvilke elementer der bragte Kommissionen til at antage, at det ville være ødelæggende for ICIM, såfremt FTI fik aktindsigt i den endelige rapport, eller blot fik oplysning om resultatet af afvejningen mellem ICIM's forretningsmæssige interesser og interessen hos dennes forretningsmæssige partnere, herunder sagsøgeren, i at kende det udpegede organs pålidelighed og troværdighed.

2. Det andet anbringende vedrører udelukkelse af en mere tungtvejende offentlig interesse og ukorrekt fortolkning og anvendelse af den sidste del af artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001.

- Den anfægtede afgørelse skal annulleres, for så vidt som Kommissionen deri fastslog, at der ikke forelå en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen, og at der ikke var nogen anden offentlig interesse, der ville kunne have forrang over de interesser, der er beskyttet ved artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001. Sagsøgeren har anført, at den endelige rapport's vigtige betydning med hensyn til retsbeskyttelse ved de nationale domstole, i modsætning til retspraksis ifølge dommen Kommissionen mod EnBW ⁽³⁾, blev tilsidesat og ikke anset for at være en mere tungtvejende offentlig interesse. Under alle omstændigheder er den anfægtede afgørelse ligeledes ugyldig, fordi Kommissionen ikke tog hensyn til beskyttelsen af konkurrencen og den offentlige sundhed som mere tungtvejende offentlige interesser.

3. Det tredje anbringende vedrører ukorrekt fortolkning og anvendelse af artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001.

- Endelig undersøgte Kommissionen i strid med proportionalitetsprincippet ikke i tilstrækkeligt omfang muligheden for at give delvis aktindsigt i den endelige rapport. Kommissionens administrative afgørelse kunne være blevet tilrettet, i det omfang den indeholdt følsomme eller objektivt hemmelige oplysninger. Der var intet til hinder for udarbejdelse af en ikke-fortrolig version af den endelige rapport, der ville have givet FTI en tilstrækkelig forståelse af ICIM's vurdering, uden derved at afsløre de forretningsmæssige hemmeligheder (sandsynligvis ingen), som den sidstnævnte måtte have.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43).

⁽²⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 920/2013 af 24.9.2013 om udpegelse og overvågning af bemyndigede organer i henhold til Rådets direktiv 90/385/EØF om aktivt, implantabelt medicinsk udstyr og Rådets direktiv 93/42/EØF om medicinsk udstyr (EUT 2013, L 253, s. 8)

⁽³⁾ Jf. Domstolens dom af 27.2.2014, C-365/12 P, Kommissionen mod ENBW, præmis 107.

Sag anlagt den 14. december 2016 — HJ mod EMA

(Sag T-881/16)

(2017/C 046/27)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: HJ (London, Det Forenede Kongerige) (ved advokaterne L. Levi og A. Blot)

Sagsøgt: Det Europæiske Lægemiddelagentur

Sagsøgerens påstande

- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren et symbolsk beløb på 1 EUR i erstatning for den lidte ikke-økonomiske skade.
- Sagsøgte tilpligtes at lade memorandum af 22. juli 2015 og følgelig sagsøgerens svar af 23. juli 2015 udgå af sidstnævntes personlige sagsmappe.

- I det omfang, det er nødvendigt, annulleres afgørelse af 21. marts 2016 truffet af den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter (AHCC), hvorved sagsøgerens krav om erstatning af 26. november 2015 blev afvist, og AHCC's afgørelse af 19. oktober 2016, hvorved sagsøgerens klage af 20. juni 2016 over førnævnte afgørelse blev afvist.
- Det Europæiske Lægemedelagentur tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende, hvorved sagsøgeren har gjort gældende, at betingelserne for, at Den Europæiske Union kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold, nemlig at den adfærd, som Unionens institutioner lægges til last, har været retsstridig, at der foreligger et virkeligt tab, og at der er en årsagsforbindelse mellem denne adfærd og det påståede tab, er opfyldt i den foreliggende sag. Ifølge sagsøgeren blev de dokumenter fra sagsøgerens personlige sagmappe, som i en vis periode blev offentliggjort og gjort tilgængelige for alle ansatte ved Det Europæiske Lægemedelagentur, ikke behandlet rimeligt og lovligt, men blev behandlet med henblik på andre formål end dem, hvortil de var blevet indsamlet, uden at ændringen af behandlingsformålet udtrykkeligt blev tilladt af sagsøgeren. Videregivelsen af disse følsomme oplysninger har følgelig rejst tvivl om sagsøgerens integritet ved således at medføre en faktisk og reel ikke-økonomisk skade for sagsøgeren. Efter sagsøgerens opfattelse skal denne skade i det hele tilskrives Lægemedelagenturets culpøse adfærd.

Sag anlagt den 15. december 2016 — Sipral World mod EUIPO — La Dolfina (DOLFINA)

(Sag T-882/16)

(2017/C 046/28)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Sipral World, SL (Barcelona, Spanien) (ved advokat R. Almaraz Palmero)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: La Dolfina, SA (Buenos Aires, Argentina)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Sipral World, SL

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »DOLFINA« — registreringsansøgning nr. 3 701 828

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 22. september 2016 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1897/2015-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.

- EUIPO og intervenienten, LA DOLFINA S.A., tilpligtes at betale alle sagens omkostninger i forbindelse med sagens behandling for Retten, herunder omkostningerne forbundet med sagens behandling ved Andet Appellkammer.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 15, 42, 51, 75 og 78 i forordning nr. 207/2009, sammenholdt med regel 22 og 40 i forordning nr. 2868/95.

Sag anlagt den 19. december 2016 — Xiaomi mod EUIPO — Apple (MI PAD)

(Sag T-893/16)

(2017/C 046/29)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Xiaomi, Inc. (Beijing, Kina) (ved advokaterne T. Raab og C. Tenkhoff)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Apple Inc. (Cupertino, Californien, Forenede Stater)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Xiaomi, Inc.

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »MI PAD« — registreringsansøgning nr. 12 780 987

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 22. september 2016 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 363/2016-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og Apple Inc. tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 19. december 2016 — Air France mod Kommissionen

(Sag T-894/16)

(2017/C 046/30)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Société Air France (Roissy-en-France, Frankrig) (ved advokat R. Sermier)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse (EU) 2016/1698 af 20. februar 2014 om de foranstaltninger, SA.22932 (2011/C) (ex NN 37/2007), som Frankrig har iværksat til fordel for lufthavnen Marseille Provence og de luftfartsselskaber, som benytter lufthavnen (meddelt under nummer C(2014) 870), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende om de mangler, som den anfægtede afgørelse er behæftet med, for så vidt angår støtten fra departementet Bouches-du-Rhône til terminalen »Marseille-Provence 2« (MP2). Navnlige
 - tjener foranstaltningen ikke klart definerede mål af almen interesse. Kommissionens vurdering i den anfægtede afgørelse er behæftet med en begrundelsesmangel, en retlig fejl og et fejlskøn for så vidt angår
 - målet om at imødekomme en forventet stigning i lufttrafikken og
 - målet om at fremme regionens økonomiske udvikling.
 - Støtten er ikke nødvendig.
2. Andet anbringende om de mangler, den anfægtede afgørelse er behæftet med, for så vidt angår aftalen med selskabet Airport Marketing Services om køb af annonceplads.
3. Tredje anbringende om de mangler, den anfægtede afgørelse er behæftet med, for så vidt angår passagerafgiftssatserne for terminalen MP2.

Sag anlagt den 13. december 2016 — Toontrack Music mod EUIPO (SUPERIOR DRUMMER)

(Sag T-895/16)

(2017/C 046/31)

Processprog: svensk

Parter

Sagsøger: Toontrack Music AB (Umeå, Sverige) (ved advokat L.-E. Ström)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »SUPERIOR DRUMMER« — registreringsansøgning nr. 13 945 019

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 3. oktober 2016 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 2438/2015-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.

- EUIPO tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger i forbindelse med sagens behandling for Retten og at bære sine egne omkostninger.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), artikel 7, stk. 1, litra c), artikel 7, stk. 2, og artikel 65 i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 20. december 2016 — Starbucks (HK) mod EUIPO — Now Wireless (nowwireless)

(Sag T-908/16)

(2017/C 046/32)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Starbucks (HK) Ltd (Hong Kong, Kina) (ved solicitor P. Kavanagh)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Now Wireless Ltd (Whyteleaf, Det Forenede Kongerige)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger: Starbucks (HK) Ltd

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke, der indeholder ordbestanddelen »nowwireless« — registreringsansøgning nr. 6 782 569

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 17. oktober 2016 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 662/2016-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse og afgørelsen truffet af indsigelsesafdelingen annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), og artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 28. december 2016 — Winkler mod Kommissionen

(Sag T-916/16)

(2017/C 046/33)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Bernd Winkler (Grange, Irland) (ved advokat A. Kässens)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse af 30. september 2016 vedrørende sagsøgerens klage annulleres og Kommissionen tilpligtes at træffe afgørelse vedrørende beregningen af kapitalværdien på tidspunktet for registreringen af sagsøgerens ansøgning den 14. september 2011.
- Subsidiært tilpligtes Kommissionen at betale en erstatning på 19 920,39 EUR, der skal indbetales på sagsøgerens pensionskonto.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende vedrørende tilsidesættelse af princippet om, at et søgsmål skal anlægges inden for en rimelig frist og af principperne om retssikkerhed og om en retfærdig rettergang samt tilsidesættelse af forpligtelserne vedrørende information og høring.

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ved den langsomme behandling af hans ansøgning har tilsidesat samtlige grundlæggende principper i forbindelse med en behørig gennemførelse af en administrativ procedure. Sagsøgeren blev heller ikke hørt inden vedtagelsen af den bebyrdende retsakt.

2. Andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af principperne om ligebehandling, om forbud mod forskelsbehandling og om proportionalitet.

Inden for rammerne af det andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at sammenlignelige ansøgninger fra andre kolleger, der ikke er ældre en ham, blev handlet meget hurtigere, selv om der ikke foreligger objektive forhold, der kan begrunde denne forskelsbehandling.

3. Tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af beskyttelsen af den berettigede forventning.

Sagsøgeren har endelig anfægtet fratæknningen af renter fra den beregnede kapitalværdi for perioden mellem indgivelsen af hans ansøgning og den endelige overførsel af kapitalbeløbet, hvilket sagsøgeren ikke blev gjort opmærksom på forudgående.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA